

ŚWIETLIK

PISEMKO KATECHETYCZNE
SZKOŁY PODSTAWOWEJ NR 3 W DARŁOWIE
POD PATRONATEM PARAFII ŚW. GERTRUDY

Nr 2 (30)

ADWENT 2010

Przygotujcie drogę Panu

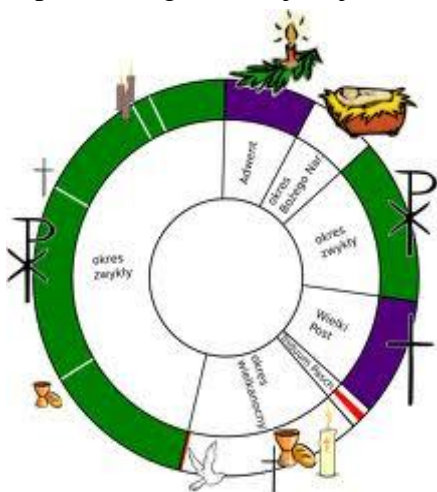

prostujcie ścieżki dla Niego

Adwent

Adwent jest wyjątkowym czasem dla chrześcijan. Słowo adwent pochodzi z języka łacińskiego „Adventus”, które oznacza przyście. Dla starożytnych rzymian słowo to, oznaczało oficjalny przyjazd cezara. Dla chrześcijan to radosny czas przygotowania na przyście Pana, a więc przygotowanie do Bożego Narodzenia, gdy wspomina się pierwsze przyście Syna Bożego na ziemię. To jednak także czas radosnego oczekiwania na ponowne Jego przyście na ziemię. Oczekiwanie na przyście Chrystusa musi rodzić radość, gdyż jest oczekiwaniem na przyście Zbawiciela. Dlatego też Adwent jest nie tyle czasem pokuty, co czasem pobożnego i radosnego oczekiwania. Jakkolwiek przygotowanie na przyście Pana polega na oczekiwaniu i pokucie, stąd fioletowy kolor szat liturgicznych, to jednak pokuta jest przepelniona radością. Adwent przypomina nam, że całe nasze życie jest oczekiwaniem. Adwent nie ma charakteru pokutnego w takim samym sensie jak Wielki Post. Jest jednak również czasem nawrócenia i pokuty. Teksty biblijne czytane w tym okresie wzywają nas do pokuty, nawrócenia i odnowy.

Główne postacie adwentu to: Najświętsza Maryja Panna, Patronka adwentowego czuwania; prorok Izajasz zapowiadający przyście Zbawiciela i św. Jan Chrzciciel, który bezpośrednio przygotowywał lud na spotkanie Mesjasza, wzywający nas do prostowania Chrystusowi ścieżek w naszym sercu. Pierwsza niedziela adwentu (która przypada między 27 listopada a 3 grudnia) jest jednocześnie początkiem roku liturgicznego, który tym razem będziemy przeżywali pod hasłem: "**W Komunii z Bogiem**".

Rok Liturgiczny

Rok liturgiczny rozpoczyna się w pierwszą niedzielę Adwentu, a kończy się Uroczystością Chrystusa Króla Wszechświata. W trakcie roku przekazywana jest cała historia zbawienia, opisana na kartach Pisma Świętego. Kolejno odsłaniane jest całe Misterium Jezusa Chrystusa: oczekiwanie, zwiastowanie, narodzenie, działalność, męka, śmierć i zmartwychwstanie.

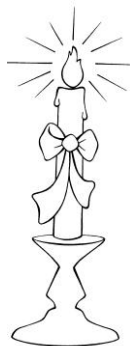
Kornelia Rybarczyk, Filip Mordacz kl. VI C

ZWYCZAJE ADWENTOWE

Lampion adwentowy - lampion, który dzieci zabierają ze sobą do świątyni na roratnie Msze Święte. Lampion przygotowuje się własnoręcznie najczęściej z brystolu lub kartonu. Ma on formę czworoboku, a jego ścianki są ozdobione symbolami chrześcijańskimi lub scenami biblijnymi. Wewnątrz umieszcza się świecę lub latarkę.

Wieniec adwentowy - wieniec, stanowiący formę ludowej domowej pobożności, wykonany z gałązek drzewa iglastego z czterema świecami, które zapala się kolejno w każdą niedzielę adwentu. Zachęcamy także do przygotowania **wieńców adwentowych dla swoich rodzin**. Zostaną one poświęcone 28 listopada na Mszy św. odprawianej o godzinie 11⁰⁰ w kościele św. Gertrudy.

Świeca roratnia tzw. roratka Biała świeca ozdobiona białą lub niebieską wstążką, zapalana w czasie Mszy św. roratniej. Jest symbolem Maryi, która podobnie jak jutrzienka wyprzedza wschód słońca, tak Ona poprzedziła przyjście Jezusa.

Św. Mikołaj - w pierwszej części adwentu, 6 grudnia przeżywamy wspomnienie św. Mikołaja Biskupa, który zasłynął z wielkiej dobroci dla potrzebujących. Od wieków trwa tradycja obdarowania innych w tym dniu prezentami.

Spowiedź adwentowa - Adwent nie ma charakteru pokutnego w takim samym sensie jak Wielki Post. Jest jednak również czasem nawrócenia i pokuty stąd przystępujemy do sakramentu pokuty.

Wspólna modlitwa adwentowa - Dawniej cały Adwent starano się przeżywać we wspólnocie nie tylko rodzinnej, ale też i sąsiedzkiej. Gromadziło się by wspólnie odmawiać modlitwę różańcową, śpiewać pieśni adwentowe, a także pieśni o tematyce obyczajowej, które wzywały do życia zgodnego z Bożymi przykazaniem. Czytano Pismo Święte, żywoty świętych i książki budujące wiarę.

Przygotowanie kolędników

Wiele osób w czasie adwentu przygotowuje szopki i gwiazdy do chodzenia po kolędzie. Podejmuje się próby do inscenizacji Jasełek. Warto podtrzymać te piękne zwyczaje.

Dobre uczynki adwentowe

Pobożni katolicy wiedzieli, że trzeba przed Panem stanąć z dobrymi uczynkami, dlatego starano się podczas Adwentu wzajemnie sobie pomagać, szczególnie ludziom starszym i biednym. My także powinniśmy w czasie adwentu wypełniać dobre uczynki. Będziemy mogli złożyć je Jezusowi w darze na Boże Narodzenie. Symbolem składania dobrych uczynków będzie włożenie odpowiedniej ilości żdźbeł siana – **po jednym za każdy spełniony uczynek** – podczas procesji z darami, która będzie na każdej Mszy roratniej. Możecie także w swoich domach przygotować małeńki żłóbek, do którego podczas wieczornej modlitwy będziecie wkładać żdźbła sianka dobrych uczynków.

Kalendarz Adwentowy - specjalny kalendarz służący do odliczania dni od pierwszego dnia adwentu do Wigilii Bożego Narodzenia.

Piotr Dudziński kl. VIC i Patryk Kumoch kl. VC

Roraty 2010

Chcielibyśmy zaprosić was na Mszę Świętą Roratnie! Parafia Darłowska oferuje dzieciom radość uczestniczenia w roratnim oczekiwaniu na przyjście Pana Jezusa. Codziennie od poniedziałku do soboty, przez cały Adwent wraz z Maryją wspólnie będziemy przygotowywać się na przyjście Pana Jezusa.

Tegoroczne Roraty będą obchodzone pod hasłem "Będziesz czytał Biblię codziennie - Rodzinne czytanie Pisma Świętego". Będziemy mieli okazję odkrycia skarbu jakim jest Pismo Święte. Poznamy też wyjątkową postać Romana Brandstaetera, o którym krótko piszemy w następnym artykule.

Roraty zaczynają się w poniedziałek 29.11.2010r:

- Parafia Mariacka o godzinie 6⁰⁰
- Parafia Świętej Gertrudy o godzinie 18⁰⁰

Zapraszamy !!!

Kamila Cabaj i Dominika Kuźniarowska kl. VIC

Zakochany w Biblii

Roman Brandstaetter urodził się 3 stycznia 1906 r. w Tarnowie w żydowskiej rodzinie inteligentnej. Dziadkiem Romana był Mordechaj Dawid Brandstaetter, urodzony w 1844 roku w Briglu. Dzięki swojej głębokiej wierze i mądrości cieszył się powszechnym szacunkiem i poważaniem. Dla Romana był szczególnie bliski. Od dziadka mały Romek uczył się obcowania z Biblią. W swojej książce "Krąg biblijny" tak wspomina: *"Biblia zawsze leżała na stołach moich praojców. Nigdy w bibliotece. Zawsze na podręczu."* O miejscu jakie w jego własnym życiu zajmowała Biblia tak napisał w wierszu "Biblio, ojczyzno moja":

"Biblia jest księgą zamkniętą, ale nie martwą. Jest kierowana do mnie teraz".

Rodzice Romana - Ludwik i Maria z Brandstaetterów stworzyli dom o rodzinnych tradycjach. Mieszkali w Tarnowie przy ulicy Mickiewicza. Oboje rodzice zostali zamordowani w obozie koncentracyjnym w Treblince.

Matka, osoba subtelna i delikatna sama uczyła syna czytać i pisać, posługując się Biblią w polskim przekładzie ks. Jakuba Wujka. Romka posyłano również na naukę gry na fortepianie do profesor Kosteleckiej i do pianisty Salo Baua w Tarnowie.

Właśnie w domu nauczycielki wydarzyło się pewnego dnia coś, co pogłębiło jego niepokój związany z postacią Jezusa. Codziennie oglądał w klasie obraz z ukrzyżowanym człowiekiem, a raz służąca zaprowadziła go do katedry, by pokazać mu "Boga wiszącego na krzyżu". Ale zdarzenie w mieszkaniu profesorki było prawdziwym wstrząsem. Otóż jej synowie, zresztą jego dobrzy przyjaciele, odmówili któregoś popołudnia zabawy z nim. Jeden z nich podał powód: "Ty zabiłeś Pana Boga". Ale mały Roman nie wiedział, o co chodzi. "Bóg? Zabiłem Boga? Dlaczego miałem zabić Boga? Jezusa? Ja zabiłem? Ja nikogo nie zabiłem." To przekonało Romka, że Jezus, kimkolwiek jest, był mu niechętny. Przez wiele lat postać Jezusa nie dawała mu spokoju.

Roman ukończył szkołę powszechną, oraz Gimnazjum Męskie w Tarnowie, a egzamin dojrzałości zdał w 1924 w Krakowie. Tam też studiował filozofię i filologię polską na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po ukończeniu studiów przebywał w latach 1929-1931 na rządowym stypendium w Paryżu, gdzie zdobył tytuł doktora filozofii.

Po powrocie z Paryża zamieszkał w Warszawie, gdzie przez rok pracował jako nauczyciel języka polskiego i gdzie podjął pracę literacką oraz publicystyczną. Krótko po wybuchu II Wojny Światowej wyjechał do Wilna, gdzie ożenił się z wieloletnią przyjaciółką Tamarą Karren. Dzięki staraniom żony i przepisom, zezwalającym na wyjazd tylko w ramach całej rodziny, Brandstaetterowie wyjechali do Jerozolimy.

W Jerozolimie nastąpiło jego przejście na katolicyzm. Roman określił to jako Spotkanie: *"Skończyłem pracę po północy. Wstałem od stołu. Rozejrzałem się po pokoju i przypomniałem sobie, że nie mam nic do czytania. Zatrzymałem wzrok na leżącej obok jednego z biurzek stercie starych tygodników. Wyciągnąłem na chybił trafił kilka numerów. Z jednego z nich wypadła na podłogę dużych rozmiarów wkładka. Podniosłem ją. Była to reprodukcja rzeźby (...) ukrzyżowanego Jezusa."*

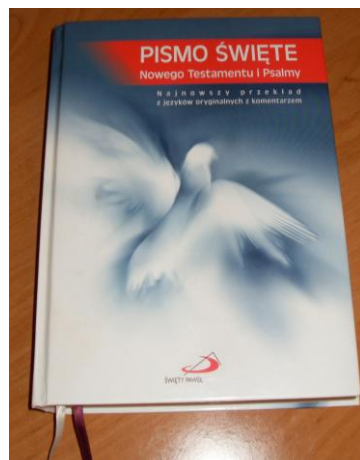
Po opuszczeniu Palestyny w 1946 roku Roman Brandstaetter wyjechał do Rzymu, gdzie przyjął chrzest w Kościele Katolickim.

W roku 1948 nadszedł czas powrotu do ojczyzny. Kiedy wysiadł z pociągu w Zembrzydowicach stało się coś niezwykłego. W dworcowej restauracji usiadł za stołem i po ośmiu latach po raz pierwszy wziął do ręki polski chleb - wtedy poraziły go ewangeliczne słowa opowiadające o spotkaniu Jezusa w Emaus, którego uczniowie rozpoznali przy łamaniu chleba.

"Przy stole nikt ze mną nie siedział, nikt nie pobłogosławił chleba leżącego przede mną, nikt go nie przełamał, ale mimo to ręka, w której trzymałem chleb mojej ziemi, drżała". "Krań biblijny" - Emaus w Zembrzydowicach.

W Polsce pozostał już do śmierci w Poznaniu 27 września 1987 r. Napisał wiele tomów dramatów, powieści i zbiorów poezji. Przetłumaczył cztery Ewangelie i Apokalipsę.

Więcej ciekawych szczegółów z życia tego wybitnego pisarza poznacie podczas tegorocznych rostat.

Żywoty świętych

Święta Barbara

Św. Barbara swoje święto obchodzi 4 grudnia. W ten dzień również obchodzą swoje święto górnicy, których jest patronką.

Urodziła się pod koniec III w. O rękę Barbary ubiegało się bardzo wielu chłopców. Dziewczyna posiadała nie tylko kuszący posąg, ale także była piękna i mądra. Jej ojciec Dioskur, chcąc uchronić ją przed natrętnymi zalotnikami, a być może także przed wpływami nowej wiary, zbudował dla niej wieżę. Samotność i spokój sprzyjały rozmyśleniom, do których Barbara była skłonna. Opatrzność Boża sprawiła, że jednym z jej nauczycieli został chrześcijański mędrzec. To właśnie od niego Barbara po raz pierwszy usłyszała o nauce Chrystusa. Ziarno Słowa Bożego trafiło na podatny grunt. Córka Dioskura poznała prawdziwego Boga. Ukryta za grubymi murami w tajemnicy przed światem mogła bez przeszkód przyjąć chrzest św. Dziewczyna tak dalece umiłowała Chrystusa, że dla Niego postanowiła żyć w czystości.

W jaki sposób Jej ojciec dowiedział się że jego rodzona córka przyjęła zniechęconą przez niego religię nie wiemy. Być może doniósł mu o tym ktoś ze służby lub może sama mu o tym powiedziała. Dioskur wybrał Barbarze kandydata, lecz Ona odmówiła wyjścia za mąż, ponieważ oświadczyła, że jej ulubieńcem jest Chrystus i Jemu dochowa wiary. Dioskur bardzo się zdenerwował. Postawił Barbarę przed sądem. Wobec dziewczyny zastosowano bardzo surowe kary: bito ją biczami, przypalano pochodniami i wleczono po ulicach. Mimo tych wszystkich kar Barbara nie zrezygnowała ze swojej wiary. Gdy była zamknięta w więzieniu Chrystus objawił się Jej i sprawił, że rany w ciągu jednej nocy zagoiły się. Kobieta, która była z nią widząc ten Cud nawróciła się. Wreszcie przyszedł dzień wyroku, Barbara została skazana na ścięcie, ale najgorsze było to, że wyrok miał wykonać Jej ojciec. Przed śmiercią Barbara modliła się, żeby nikt kto poprosił ją o wstawiennictwo w ostatniej godzinie swojego życia nie umarł bez spowiedzi świętej. W ten sposób Barbara stała się także patronką umierających.

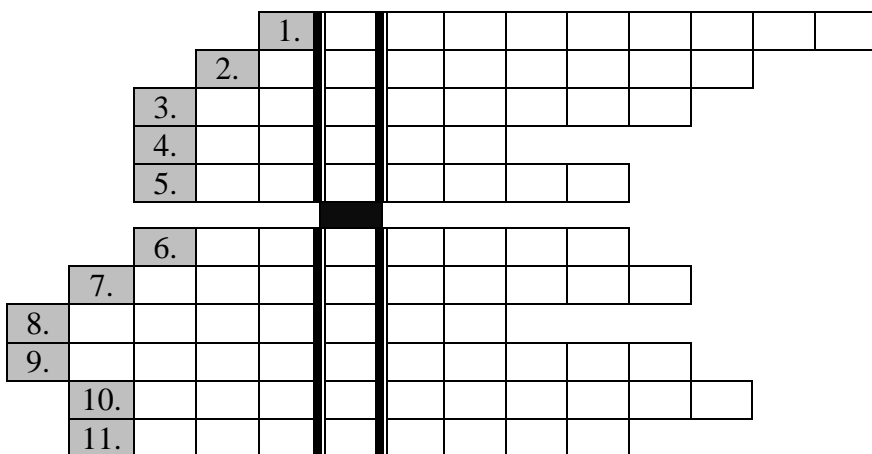
Katarzyna Szałankiewicz kl. VIC

BIBLIJNE ŁAMANIE GŁOWY!

W poprzednim numerze prawidłowa odpowiedź z krzyżówki brzmiała: **Żywot wieczny**. Nagrodę za poprawną odpowiedź wylosowała:

Julia Zakrzewska z kl. VC

Zapraszamy do rozwiązywania kolejnej krzyżówki. Tym razem niektóre odpowiedzi znajdziecie w naszych artykułach.

1. Ostatnim przed Jezusem był Jan Chrzciciel (Łk 1, 57-80)
2. Była nad powierzchnią bezmiaru wód (Rdz 1, 2)
3. Na niej mamy przygotować drogę Panu (Iz 40,3)
4. Imię pisarza, który był zakochany w Biblii
5. Imię ojca św. Barbary
6. Pan Bóg dał je ludziom za pokarm (Rdz1, 29)
7. Anioł powiedział pasterzom, że w mieście Dawidowym narodził się ... (Łk 2, 11)
8. Anioł, z którym rozmawiał Zachariasz (Łk 1,11-20)
9. Taki jest ten, komu odpuszczono nieprawość (Ps 32,1)
10. Była nim na początku ziemia (Rdz 1,2)
11. "Przyjście" w języku łacińskim